

Christoffel Bennekers

Zwolle 28 mei 1894, Goirle 15 augustus 1942

Begin jaren twintig was hij lid van de Haagse Politie Inlichtingendienst en was als zodanig collega van Johannes Hubertus Veefkind en Steven Pegels. Op 12 september 1927 werd hij gepromoveerd tot chef van de Rotterdamse Politie Inlichtingendienst, die toen tot zelfstandige dienst omgevormd werd.

In 1937 gaf hij leiding aan de infiltratie van Anton van der Waals in de Rotterdamse afdeling van de communistische partij. Van der Waals wist daarbij Nederlandse afdeling van de Russische spionage en sabotagegroep Wollweber (Internationale Zeeliedenhulp), die communistische propagandapamfletten en springstoffen voor het Duitse verzet tegen Hitler aan boord van Duitse schepen verstopte, in beeld te brengen. Die groep was ook betrokken bij het met bommen tot zinken brengen van Duitse, Italiaanse en Japanse schepen die wapens naar de opstandelingenleider Franco brachten. Bennekers overhandigde in 1938 de namen van de leden van die groep aan de Gestapo in Hamburg, wat tot omstreeks tien doden tijdens de oorlog zou leiden; sommigen werden onthoofd.

Hij stond op een in 1939 opgestelde Duitse 'Fahndungsliste' van mensen waarmee na een Duitse inval onmiddellijk contact gezocht moest worden om de vestiging van de Sicherheitsdienst in Nederland te vergemakkelijken.

Hij ging meteen na het begin van de Duitse bezetting door met zijn werk voor de Inlichtingendienst. Hij liet in september 1940 lijsten van alle Rotterdamse Joden, bedrijven en onroerend goed aanleggen. Hij organiseerde de eerste anti-Joodse maatregelen in Rotterdam. Hij werd medio december 1940 overgeplaatst.

In het voorjaar van 1941 kwam hij om onbekende redenen in conflict met de Duitse bezetter en werd gearresteerd om als gijzelaar te dienen. Hij werd op 15 augustus 1942 als gijzelaar gefusilleerd, vanwege een bomaanslag door de communistische sabotagegroep Nederlandse Volksmilitie.

Bron: **Rudi Harthoorn** (<http://www.rudi-harthoorn.nl>)

Mijn naam is **Rudi Harthoorn**. Ik heb onderzoek gedaan naar het Haags communistisch verzet tijdens de Tweede Wereldoorlog, en de rol van Nederlandse inlichtingendiensten bij het oprollen van dat verzet.

Dit onderzoek heeft 17 jaar geduurd en resulteerde in twee boeken, nl. '*Vuile oorlog in Den Haag*' en '*Zelfmoord op laagwater*'. De daarin vastgelegde conclusies zijn dat er overvloedig bewijsmateriaal is voor de verantwoordelijkheid van de Nederlandse regering voor de massamoord op ruim honderd Haagse communistische verzetsmensen, waarbij burgemeesters, (hoofd-)commissarissen en leden van de Inlichtingendienst hun welwillende medewerking hebben verleend. De analogie in gebeurtenissen elders in Nederland in relatie met de algemene opdracht die de minister van Justitie Goseling gaf om tijdens de bezetting ook voor de Gestapo te blijven werken, doet vermoeden dat het totale aantal slachtoffers van de massamoord rond de duizend ligt, met daarnaast tweeduizend lichamelijk en psychisch zwaar gekwetste slachtoffers die uit de concentratiekampen terugkeerden. Verder zijn er vele duizenden tweede-generatie-slachtoffers uit voortgekomen en vermoedelijk ook nog een flink aantal derde-generatie-slachtoffers. Daarnaast hebben al deze slachtoffers ook nog grote financiële nadelen opgelopen door een gebroken carrière en kleinere nadelen door de diefstallen door de Nederlandse politie.

Na de oorlog heeft de Nederlandse overheid zijn vreugde over deze massamoord tot uiting gebracht door de massamoordenaars te belonen met mooie functies en Koninklijke onderscheidingen. Verder is er een onjuiste geschiedschrijving door Lou de Jong tot stand gebracht door feiten te verzwijgen, gebeurtenissen te verdraaien en soms regelrechte leugens te schrijven. Het is idioot, maar tot nog toe is er nog geen enkel betrouwbaar onderzoek door een onafhankelijke historicus over Nederlands eerste landelijke en veruit grootste verzetsgroep, het communistisch verzet, tot stand gebracht. Dit niet willen beschrijven is een soort geschiedvervalsing door het collectief van de Nederlandse historici. Alle tot nu toe verschenen publicaties zijn van de hand van communistische politici of verwanten van communistische verzetsmensen.

Hier zal ik het een en ander over de resultaten van mijn onderzoek schrijven. Ik kom met enkele kleine correcties en met enkele aanvullingen, waarvan er een tamelijk spectaculair is. Voor de belangrijkste zaken, die voor velen ongeloofwaardig lijken, zal ik de documenten in de archieven noemen en aanwijzen. De conclusie is dat de drie grote vooroorlogse confessionele partijen, die vóór de oorlog het CDA gevormd hebben, volledig verantwoordelijk zijn voor de grootste moordpartij van Nederlanders op Nederlanders uit de gehele Nederlandse geschiedenis. Een andere conclusie is dat de VVD bij zijn oprichting een nevenorganisatie van de Liberale Staatspartij overnam, de SOAN, die de grootste criminele organisatie was, die er sinds de VOC in Nederland bestaan heeft.

Bijdragen aan andere publicaties

Mijn onderzoek heeft vele jaren geduurd, onder andere doordat de informatie schaars en erg verspreid is. Ik ben met verschillende andere onderzoekers in contact gekomen. Zij konden eerder publiceren doordat ze zich beperkten tot een (klein) deel van wat ik onderzocht of een eigen kleiner onderzoek hadden dat een kleine overlap met mijn onderzoek had. Ik vond het belangrijk dat die andere onderzoekers konden beschikken over de informatie die ik had ontdekt, zodat ze geen belangrijke details zouden missen. Ik heb dan ook enkelen van hen een vroege versie van mijn conceptmanuscript ter beschikking gesteld. Ik heb het concept ook een paar keer aan nabestaanden van slachtoffers beschikbaar gesteld, om te voorkomen dat ze zouden sterven zonder er kennis van te hebben genomen. Ondanks dat ik verzocht heb het concept-manuscript niet verder te verspreiden is dat toch gebeurd. Na de publicatie van mijn boek Vuile oorlog in Den Haag heb ik nog wat aanvullende informatie aan diverse auteurs verstrekt en hen heb geholpen bronnen te vinden. Zelf heb ik van hun publicaties gebruik gemaakt en kon ernaar verwijzen, omdat hun werken eerder verschenen.

Publicaties die, meestal voor een heel klein deel, gebruik hebben gemaakt van informatie die ik heb verstrekt of die in mijn boeken staat (ook bronnen), zijn:

- Bert van Gelder, Brand bij de Wehrmacht (wij hebben veel informatie uitgewisseld over de brandstichting bij een hooiopslagplaats van de Wehrmacht en over de Nederlandse Volks Militie).
- Alice Boots en Rob Woortman, Anton de Kom. Biografie.
- Hugo Wapperom, De spinvlieg.
- Monique Brinks, Het Scholtenhuis, 1940-1945.
- Ruud Weijdeveld, Het communistische verzet in Groningen, 1940-1945.
- Buck Goudriaan, Verzetsman Gerrit Kastein, 1910-1943.
- Chris Beuker, Communistisch verzet in Friesland 1925-1945.
- Martine Letterie, De genen van mijn vader.
- Bas von Benda-Beckmann, De Velsler Affaire: Een omstreden oorlogsgeschiedenis.
- Rients Dijkstra, De Spaanse hemel spreidt zijn sterren.
- Chaja Polak, De man die geen hekel had aan Joden

- Bas von Benda-Beckmann, Het Oranjehotel.
- J. Botman, De Tarzan van Limburg

Daarnaast raakte Roel van Duijn geïnspireerd door mijn boek Vuile oorlog in Den Haag om zijn boek Verraad te schrijven (mededeling van Roel van Duijn). Het vermoeden bestaat dat de in zijn boek genoemde communistische bomaanslag op een trein bij Enschede een opdracht was van de Rotterdamse verzetsman Cornelis van der Kraats, die prominent lid van de Nederlandse Volksmilitie was. Van der Kraats was inderdaad betrokken bij twee bomaanslagen op treinen in de omgeving van Hengelo. Van der Kraats werd op zijn beurt aangestuurd door Gerrit Kastein.

- Roel van Duijn, Verraad.

Andere soorten publicaties die mijn werk bespreken of er gebruik van maken zijn:

- Elsbeth Etty, De groene Amsterdammer, 28 juni 2017, Vergeten helden.
- Enne Koops, Historiek.net, 29 maart 2016, Curieuze figuren rond Nederlandse inlichtingendiensten.
- Terwijl er tot de publicatie van mijn boek 'Zelfmoord op laagwater' nergens op internet iets over Pierre Sweerts vermeld stond, is er nu een hele reeks websites die aandacht aan deze figuur besteden. Sommige maken duidelijk gebruik van mijn publicatie zonder eraan te refereren, terwijl andere in belangrijke mate op eigen onderzoek gebaseerd zijn, maar dan wel door mijn publicatie geïnspireerd zijn.

Verder zijn er op internet veel websites te vinden, die van mijn publicaties gebruik maken. Het zijn vaak websites over de Tweede Wereldoorlog, Joodse organisaties, lokale geschiedenis of van geïnteresseerden. Ook diverse lemma's binnen Wikipedia bevatten informatie afkomstig uit mijn boeken. In veel gevallen staan er keurige bronvermeldingen naar mij, maar soms heeft men dat nagelaten. Dat het in die gevallen toch om informatie uit mijn boeken gaat, blijkt uit het feit dat soms letterlijk teksten zijn overgenomen, of het woordgebruik overeenkomt met dat uit mijn boeken. Bovendien zijn die gegevens op de respectievelijke websites geplaatst, nadat mijn boeken waren verschenen, terwijl ik de enige ben die de betreffende informatie gepubliceerd heeft.

Een ander interessant boek, dat merkwaardigerwijze geen gebruik van mijn onderzoek maakt, is: Martin H. Geyer, *Kapitalismus und politische Moral in der Zwischenkriegszeit: Oder: Wer war Julius Barmat?*

Verder kan ik aanbevelen: Bob de Graaff en Cees Wiebes, Gladio der vrije jongens.

Overigens heb ik zelf voor mijn boeken ook gebruik van andere publicatie, waarnaar ik altijd verwijs. En voor deze website heb ik ook hier en daar van een hele reeks bronnen gebruik gemaakt.

Andere zaken

Behalve over mijn onderzoek zal ik ook wat schrijven over andere zaken waar ik inzichten over verworven heb, zoals economie en natuurkunde, maar ook andere onderwerpen, die niet altijd even serieus zullen zijn. Bij al deze ernstige zaken moet er ook wat grappigs staan. Ik raad geïnteresseerden aan om zo nu en dan naar deze website te kijken.

© 2022 [Rudi Harthoorn](#)

Bron: